

же иматъ, да положитъ ктò дѣшò свою за дрѣгы своѣ;“
 И отъ таково прѣтелство сѣ намиратъ нѣкаквы примѣри междѣ че-
 ловѣциты. Нѣ да умре нѣкой за непрѣтелиты си, тѣи го не изисква
 ни природата, ни прѣтелството; тѣи междѣ человекиты не сѣ е слѣ-
 чило оцѣ; тѣи не сѣ е чуло никога; нѣ тѣи сѣ слѣчва, тѣи сѣ чюе въ
 нашата Христѣанска вѣра, какво че Богъ е умрѣлаз за насъ, неговиты
 непрѣтели; това е една любовь по-горна отъ природата, по-горна отъ
 развма, по-горна отъ смыслъ-та; любовь свойственна на Бога: „Го-
 ставлѣетъ же свою любовь въ насъ Бѣгъ, (свидѣтелствѣва
 Павелъ,) ѣкѣ ещѣ грѣшникѣмъ сѣщымъ намъ Христѣосъ
 за ны умре.“ Това е едно благодѣаніе, което ный не выхмы мо-
 гли да възблагодаримъ достойно, ако сѣкой отъ насъ бы ималъ сто
 живота, и за Христѣова любовь бы ги предалъ и сто-тѣхъ на смърть.
 Ако ный да выхмы живѣли хылада години, и за Христѣовата любовь
 да выхмы носили презъ хыладата тыа години кръста, най-послѣ,
 колкото цѣхмы пострада, цѣхмы страда за благодѣтелѣ си, до гдѣ-
 то, колкото е пострадалъ Христѣосъ, пострадалъ за насъ, неговиты не-
 прѣтели. И при сичко това за въздааніе на живота, който той е из-
 гѣбилъ, не иска нашѣтъ животъ; за кръвь-та, коато е пролѣлаз, не и-
 ска нашата кръвь: той иска за любовь-та, коато е показалъ, лю-
 бовь-тѣ ни.

И нити това ли може да има отъ страната на человекиты единъ
 толкъкъ благодѣтелъ Богъ? и слѣдователно, какъ да въ нарѣкѣж, о че-
 ловѣци? Слѣны ли, които не виждате толка добринѣх? неблагодар-
 ны ли, които не познавате толка благодѣаніе? жестокосердны ли, кои-
 то не умѣкнѣвате въ толка Божіѣ любовь?

Азъ знаѣж, че демонити сами сѣ толко твърди въ злобата, не-
 преложни въ мнѣніето си, цѣто сѣ вѣчни Божіи врази, и никога не
 ставатъ прѣтеліе. Вый не сте демони, нѣ пакъ вый не сте человекиты:
 грѣбѣва да сте чудовища сѣставени отъ естество человекѣско, и мнѣ-
 ніе демонско, които всѣкога можете да вѣдете Божіи прѣтели, нѣ ни-
 кога не щете. Той нека е станѣлаз человекѣкъ, нека е пострадалъ, не-
 ка сѣ е распнѣлаз, нека е умрѣлаз, нека е пролѣлаз сичката си кръвь
 за насъ, вый го не щете; Оцѣ толко да пострадае, ако бы было въз-
 можно хылада пѣти да умре пакъ, васъ не въ е грижѣ, вый го не
 щете. Не ли сѣ тыа дниты, въ които Черквата празндѣва страсть-